Mirajul descoperirii inimaginabilului

On Februarie 05, 2010

Nu poți să atingi "inimaginabilul", fără să-ți corectezi imperfecțiunile.

Aveam doar opt ani pe atunci, dar îmi amintesc foarte bine de ziua aceea însorită de vară, când stăteam în sufragerie și mă uitam la mama mea cum pictează. Sunt conștient că memoria îi poate juca feste unui om, dar nu și mie, amintirea acelei zile va rămâne întotdeauna vie.

Hobby-ul mamei mele a fost dintotdeauna să picteze, a manifestat întotdeauna un interes deosebit față de artă și pictură, față de tot ceea ce este frumos și plăcut. Are și acum un simț estetic deosebit. Având o imaginație bogată, adăuga întotdeauna ceva nou în tablourile sale: o lumină, o umbră, o sclipire, un luciu, sau un decor fascinant, ori un aspect misterios, păstrând însă întotdeauna proporțiile. Ştia să-și transpună sentimentele în tablouri. Ştia să distingă esențialul de neimportant, dar avea măsură în toate.

În orice caz, toată după-amiaza aceea a pictat neîntrerupt, până se întunecase aproape de tot. Îi priveam tabloul, la care lucrase de altfel toată săptămâna, ca pe al unei mari personalități. De parcă ar fi fost o poză din revistă, atât de reușit era. Petalele de trandafir roșii ca focul, razele soarelui care se furișau printre petale, vaza de porțelan verde deschis pe care erau inscripționate niște litere mici chinezești, sub care se afla mileul alb în formă de triunghi, masa de lemn de stejar de un maro închis, toate adunate creau o imagine vie, foarte clară, splendidă, de înaltă calitate.

Leadership: Măsura capodoperei pe care o lași în urma ta este determinată de modul cum reprezinți forma exterioară a lucrurilor sau esența lor?

Mi-am dat seama, uitându-mă cu atenție la tablou, că puțini ar fi putut picta ceva atât de frumos. Tabloul întrecea orice închipuire. Era extraordinar din toate punctele de vedere. M-am uitat cu uimire îndelung la el gândindu-mă cum de-a putut fi realizat atât de bine, cu atâta măiestrie și delicatețe.

Văzându-mi reacția de pe fața mea, mama mi-a spus:

- Tabloul este frumos. Dar să știi că are multe imperfecțiuni. Nu este atât de reușit cum crezi tu, și cum am sperat eu să fie. Mai am foarte mult de exersat. Uită-te la tulpinile de trandafir. Nu le-am făcut oare prea lungi?... Uită-te la vază. Nu e oare puțin cam mică pentru trandafirii aceștia?... Uită-te la petalele pe care le-am pictat. Sunt identice cu cele din vază? Nu sunt oare prea întinse și prea cărnoase?... etc

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

- Sunt destui pictori mult mai iscusiți ca mine. Va mai trece ceva timp până să ajung un adevărat artist, până ce voi atinge inimaginabilul.

Leadership: Cât de mult te implici în "Jocul de-a cine ești"?

Da ! Pot spune că trăim o revoluție a inclinațiilor spre senzațional, ambalate într-un pachet de

distincție și simplitate, plasate apoi într-un joc ce n-a beneficiat de asemenea promovare de când s-a inventat. Este vorba despre "Jocul de-a cine ești", reprezentând esența reală a valorii tale, armonizată cu talentele proprii, aplicate în acțiuni concrete, realizate cu un anumit scop.

De ce e așa captivant să găsești adevărul a cine ești cu adevărat? Cu ce anume cucerește acest joc toți oamenii din întreaga lume? De ce este mai palpitant decât pokerul sau banii? Fiindcă nu poți câștiga oricum, fiindcă miza este dată de felul în care interpretezi realitatea. Aici totul depinde de felul cum te percepi atunci când întâlnești un suflet care rezonează cu al tău și, mai apoi, de felul cum te percepi atunci când interacționezi cu propriul tău conținut.

Leadershipul este experiența de a trăi acea compoziție de artă reprezentată în mod autentic în tonurile intense ale unei lucidități superioare asupra lumii pe care o privești cu alți ochi decât cei ai omului obișnuit.

În momentul în care explorezi la maxim spațiul propriu de exprimare a individualității, acordând atenție acelor puncte de vedere și maniere de abordare a evaluării activităților și eficienței acestora, îți formezi anumite convingeri care se pot transforma mai târziu în virtuți. Iar aceste virtuți, care reflectă, în general, gradul de maturitate la care ai ajuns, configurează o legătură mult mai strânsă între cine ai fost, cine ești și cine vei fi.

Virtuțile scot în evidență tot ceea ce este mai bun în noi, fiind deosebit de importante pentru dezvoltarea durabilă a personalității, prevenind totodată răspândirea acelei infecții puternice numite "supra-apreciere". Această supra-apreciere se reflectă în mod distorsionat în concepțiile de viață pe care realitățile actuale ale propriei ființe le reclamă cu prisosință.

Leadership: Trăiești cu iluzia că ești nemaipomenit în subordinea artei pe care o reprezinți la un nivel avansat de integrare a contextelor de producere și receptare a unor noi sensuri de adâncime a trăirii?

În ziua aceea am învățat o lecție prețioasă: că nu tot ceea ce pare extraordinar este și foarte bine realizat. Ceea ce mie mi s-a părut a fi formidabil, pentru ochiul unui artist adevărat era doar o încercare, și doar atât. Puțini sunt aceia care reușesc să realizeze ceva cu totul deosebit, care să întreacă orice închipuire.

Totuși foarte mulți cad în capcana în care am căzut și eu fiindcă ignoră cu desăvârșire detaliile și fiindcă nu sunt buni cunoscători ai artei. Fiecare om poate „citi” o operă prin prisma cunoștințelor sale, dar nu orice om este un expert în domeniu care să poată înțelege și evalua cu adevărat o operă de artă.

Leadershipul, întocmai ca pictura, este o artă. Întrebarea mea este: câți dintre cei care ocupă funcții înalte au cu adevărat talent pentru a fi lideri? Câți dintre ei se pricep cu adevărat să lucreze cu oamenii? Câți dintre ei reușesc să îi influențeze pozitiv pe cei din subordinea lor, câți au carisma, câți dețin competențe la un nivel avansat, câți își asumă responsabilitatea pentru acțiunile lor?

Luciditatea este consecința trăirii pe care pe care ți-o dă contemplația asupra operei de artă născută din dependența de a-ți corecta imperfecțiunile.

Pentru că ceea ce își închipuie unii că sunt, buni profesioniști, poate să fie de fapt doar diletantism. Căci, din păcate, mulți se înșală atunci când își închipuie că sunt excelenți profesioniști, lideri talentați. Din acest motiv cred că e necesar ca unii să deschidă ochii mai bine către realitate, înainte să fie prea târziu.

Una dintre greșelile pe care le fac oamenii care se găsesc la niveluri înalte este că vor să atingă „inimaginabilul” foarte rapid, fără însă să-și corecteze imperfecțiunile. Nu își cunosc slăbiciunile și limitele, nu știu cum sunt percepuți de cei din jur, nu acceptă critici (deși la suprafață le admit) și, cuprinși de o teribilă dorință interioară de a fi tot mai admirați, își interpretează greșit performanțele. În loc să încerce să-și schimbe mentalitatea și să depună eforturi de a se perfecționa cu adevărat, ei trăiesc mereu cu iluzia că sunt nemaipomeniți.

Mirajul descoperirii inimaginabilului se poate interpreta astfel: există totdeauna loc de mai bine, ceea ce înseamnă multă muncă. A te lăsa amăgit de un miraj constituie o mare greșeală ce poate avea consecințe nefaste.

P.S. Formează-ți o imagine realistă despre tine însuți.

Source: https://neculaifantanaru.com/mirajul-descoperirii-inimaginabilului.html